Lietas Nr. 142250311
Lietas arhīva Nr. AA43-1505-13

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rīgā 2013.gada 30.septembrī

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesnese referente I.Meldere, tiesneses Dz.Amerika un L.Vīnkalna

rakstveida procesā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz SIA „Ligija Teks" (reģistrācijas Nr.40003063883) sūdzību par Rīgas domes Administratīvās komisijas 2011.gada 16.augusta lēmuma Nr.D57 29-7 (2011.gada 17.maija administratīvā pārkāpuma protokols ZV Nr.088911) atcelšanu un lietvedības izbeigšanu, sakarā ar SIA „Ligija Teks" apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2012.gada 25.maija spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] 2011.gada 17.maijā Rīgas pašvaldības policijas vecākā inspektore sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu ZV Nr.088911 par to, ka SIA „Ligija Teks" (turpmāk – sūdzības iesniedzēja) kā suņu turētāja pieļāva iespēju suņiem izkļūt no nekustamā īpašuma teritorijas. Tā rezultātā 2011.gada 4.aprīlī laika posmā no plkst.10.00 līdz plkst.19.20 suņi brīvi skraidīja gar dzīvojamo namu /adrese/, tādējādi suņu turētājs nav ievērojis Ministru kabineta 2006.gada 4.aprīļa noteikumu Nr.266 „Labturības prasības mājas (istabas) dzīvnieku turēšanai, tirdzniecībai un demonstrēšanai publiskās izstādēs, kā arī suņa apmācībai" (turpmāk – Noteikumi Nr.266) 10.1.apakšpunkta prasības, kā arī suņu turētājs nebija nodrošinājis, lai dzīvnieki netraucētu un neapdraudētu cilvēkus vai citus dzīvniekus, kā rezultātā 2011.gada 5.aprīlī plkst.19.10 trīs suņi izkļuva no īpašuma un ar savu rīcību /pers. B/ kaķim nodarīja ar dzīvību nesavienojamas traumas, kuru rezultātā iestājās kaķa nāve. Tādējādi nav ievērots Dzīvnieku aizsardzības likuma 5.panta otrās daļas 3.punkts. Par minēto pārkāpumu administratīvā atbildība noteikta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 106.panta otrajā daļā (*lietas 10.lapa*).

2011.gada 9.jūnijā Rīgas domes Administratīvās komisijas Pārdaugavas apakškomisija pieņēma lēmumu Nr.D57 1273 – 1 (turpmāk – sākotnējais lēmums), kurā konstatēta sūdzības iesniedzējas vaina Noteikumu Nr.266 10.punkta un Dzīvnieku aizsardzības likuma 5.panta otrās daļas 3.punkta prasību neievērošanā un uzlikts administratīvais sods Ls 600 apmērā (*lietas 37. – 38.lapa*). Sākotnējo lēmumu sūdzības iesniedzēja apstrīdēja (*lietas 22. – 24.lapa*).

[2] Ar Rīgas domes Administratīvās komisijas (turpmāk – Komisija) 2011.gada 16.augusta lēmumu Nr.D57 29 – 7 (turpmāk – Lēmums) sākotnējais lēmums atstāts negrozīts (*lietas 7. – 9.lapa*).

Lēmumā norādīts, ka Komisija iepazinās ar lietā esošā kompaktdiska saturu (videomateriāliem no novērošanas kamerām), nama /adrese/ iedzīvotāju rakstveidā sniegtajiem paskaidrojumiem, SIA „Rimako imports – eksports" sarga rakstveida paskaidrojumiem, kuros norādīts, ka suņi tiek laisti pa teritoriju (atbrīvoti no pavadas) pēc plkst.17.00 (minētais laiks sakrīt ar laiku, kad suņi parādās ārpus uzņēmuma teritorijas). Tāpat paskaidrojumos netiek izslēgta iespēja, ka suņi, kuri tiek izmantoti uzņēmuma teritorijas sargāšanai, var izkļūt no nožogotās uzņēmuma teritorijas, kā arī ar Komisijas sēdes laikā lietai pievienotajām sešām krāsainām A4 formāta fotogrāfijām ar sūdzības iesniedzējas turējumā esošajiem suņiem tika konstatēts, ka fotoattēlos redzamie trīs no sešiem suņiem ir identificējami kā tie paši suņi, kuri tika nofilmēti ar nama videonovērošanas kamerām.

Lēmumā norādīts, ka, izvērtējot lietā esošos pierādījumus atsevišķi un to kopsakarā, atzīstams, ka ar lietā esošajiem materiāliem un personu paskaidrojumiem administratīvā pārkāpuma fakts ir pierādīts. Tāpat ir konstatēts, ka pārkāpums nav formāls, bet ir radījis negatīvas sekas, pārkāpums ir sabiedrības drošību apdraudošs.

[3] 2011.gada 22.septembrī Administratīvajā rajona tiesā saņemta sūdzība par Lēmuma atcelšanu. Sūdzība pamatota ar turpmāk minētajiem apsvērumiem.

[3.1] Sūdzības iesniedzējai uzliktais naudas sods ir pārāk bargs, pilnīgi, vispusīgi un objektīvi neizvērtējot visus administratīvā pārkāpuma lietas faktiskos apstākļus, balstoties tikai uz cietušā /pers. B/ iesniegumā un mutiskajos paskaidrojumos norādītajiem apsvērumiem, neņemot vērā sūdzības iesniedzējas mutvārdu paskaidrojumus Rīgas Pašvaldības policijas Zemgales priekšpilsētas pārvaldes darbiniekiem 2011.gada 17.maijā un Komisijai.

Sūdzības iesniedzējas teritoriju apsargā seši suņi, tie tiek labi baroti un uzraudzīti, teritoriju apsargā arī sargi, kuru rīcībā ir videokamera, tādējādi suņu izkļūšana no sūdzības iesniedzējas īpašumā esošās teritorijas un ēkām /adrese/ nav faktiski iespējama. No /pers. B/ iesniegtā videoieraksta nevar tieši un nepārprotami secināt, ka tie ir tieši sūdzības iesniedzējas valdījumā esošie suņi, kas dzīvojas pa atkritumu konteineriem barības meklējumos un brīvi klaiņo pie dzīvojamām mājām, tādējādi it kā apdraudot šo māju iedzīvotājus un viņiem piederošo dzīvnieku veselību un dzīvību. Suņi, kuri sakoda līdz nāvei /pers. B/ piederošo kaķi, nav un nevar būt sūdzības iesniedzējas valdījumā esošie suņi, līdz ar to secināms, ka kaķi sakoda klaiņojošie suņi.

Nav saprotams, ar kādām identifikācijas metodēm (salīdzinot, pētot u.tml.) Komisijas locekļi, apskatot sēdes laikā lietai pievienotās sešas krāsainās fotogrāfijas, kā īsteni suņu eksperti konstatēja, ka fotoattēlos redzamie trīs no sešiem suņiem ir identificējami kā tie paši suņi, kuri tika nofilmēti ar nama videonovērošanas kamerām, jo lietai pievienotā video kvalitāte ir ļoti slikta.

Sūdzības iesniedzēja nav pārkāpusi Noteikumu Nr.266 10.punkta prasības un Dzīvnieku aizsardzības likuma 5.panta otrās daļas 3.punkta prasības, jo nav pieļāvusi iespēju tās valdījumā esošajiem suņiem izkļūt no tās īpašumā esošās teritorijas, un suņi nekad nav apdraudējuši neviena cilvēka vai dzīvnieka veselību vai dzīvību. Suņu īstais īpašnieks ir SIA „Rimako imports – eksports".

Administratīvā pārkāpuma lietā nav neviena pierādījuma, kas tieši un nepārprotami apstiprinātu, ka sūdzības iesniedzējas valdījumā esošie suņi ir

nodarījuši /pers. B/ piederošajam kaķim ar dzīvību nesavienojamas traumas, kā rezultātā ir iestājusies šī dzīvnieka nāve.

[4] Administratīvajā rajona tiesā 2011.gada 10.oktobrī saņemts Komisijas paskaidrojums, kurā tā pieteikumu neatzīst. Paskaidrojumā norādīts, ka Komisija, pieņemot Lēmumu, ņēma vērā sūdzības iesniedzējas pārstāves un cietušā paskaidrojumus Komisijai, gan lietā esošos materiālus, no kuriem izriet, ka sūdzības iesniedzēja pieļāva iespēju suņiem izkļūt no nekustamā īpašuma teritorijas, kā rezultātā 2011.gada 4.aprīlī suņi brīvi skraidīja gar dzīvojamo namu /adrese/, un 2011.gada 5.aprīlī plkst.19.00 trīs suņi izkļuva no īpašuma un /pers. B/ piederošajam kaķim nodarīja ar dzīvību nesavienojamas traumas, kuru rezultātā iestājās kaķa nāve.

Komisija ievēroja visus procesuālos nosacījumus lietas objektīvai izskatīšanai tādā apjomā un termiņā, kāds tai ar likumu ir noteikts. Proti, lieta tika izskatīta divās komisijas sēdēs, tika uzklausīti lietā iesaistītie dalībnieki, izvērtēti lietā esošie pierādījumi, tjā skaitā tika izprasīti un saņemti papildus materiāli no sūdzības iesniedzējas (suņu fotogrāfijas), cietušā – novērošanas kameru ieraksti.

Komisijas ieskatā uzliktais naudas sods ir samērīgs, jo pieļautā pārkāpuma rezultātā Civillikuma izpratnē tika cietsirdīgā veidā iznīcināts cietušā īpašums – kaķis.

[5] Ar Administratīvās rajona tiesas 2012.gada 25.maija spriedumu sūdzība noraidīta. Spriedumā norādīti turpmāk minētie argumenti.

[5.1] Sūdzības iesniedzēja ir saukta pie administratīvās atbildības saskaņā ar LAPK 106.panta otro daļu par to, ka tā nav ievērojusi Noteikumu Nr.266 10.1.punktu un Dzīvnieku aizsardzības likuma 5.panta otrās daļas 3.punktu.

Lai personas darbībās varētu konstatēt LAPK 106.panta otrās daļas pārkāpumu, ir jākonstatē, ka juridiska persona, kas ir dzīvnieka īpašniece vai turētāja, atkārtoti gada laikā pēc soda uzlikšanas ir pārkāpusi dzīvnieku turēšanas, labturības, izmantošanas un pārvadāšanas prasības vai arī šo prasību pārkāpšanas rezultātā ir nodarīts fizisks vai materiāls zaudējums.

[5.2] Tiesa no lietas materiāliem konstatējusi, ka SIA „Rimako imports – eksports" pieder seši suņi (*lietas 29., 31. – 33.lapa*). SIA „Rimako imports – eksports" ir norādījusi, ka par šo suņu turēšanu, ēdināšanu un savlaicīgu potēšanu, kā arī par suņu uzturēšanos un brīvu izkļūšanu no apsargājamās un norobežotās teritorijas ir atbildīga sūdzības iesniedzēja (*lietas 79.lapa*). Tādējādi tiesa secinājusi, ka sūdzības iesniedzēja ir minēto suņu turētāja.

Noteikumu Nr.266 10.1.punkts noteic pienākumu ne tikai dzīvnieka īpašniekam pilsētās un ciemos, ja suns atrodas ārpus telpām, nodrošināt pilnīgu attiecīgās teritorijas norobežošanu no publiskai lietošanai paredzētās teritorijas, novēršot iespēju sunim izkļūt no tās, bet arī dzīvnieka turētājam.

Tādējādi tiesa noraidījusi sūdzības iesniedzējas argumentu par to, ka SIA „Rimako imports – eksports" būtu sodāmā persona, ja tiktu konstatēts dzīvnieku turēšanas, labturības, izmantošanas un pārvadāšanas prasību pārkāpums.

[5.3] Vienlaicīgi tiesa konstatējusi, ka, tā kā saskaņā ar Dzīvnieku aizsardzības likuma 5.panta otrās daļas 3.punktu dzīvnieka īpašniekam ir pienākums nodrošināt, lai dzīvnieks netraucētu un neapdraudētu cilvēkus vai citus dzīvniekus, bet sūdzības iesniedzēja ir suņu turētāja, nevis īpašniece, tad atzīstams, ka Komisija Lēmumā nepamatoti atsaucās uz minēto normu.

[5.4] Tiesa konstatējusi, ka lietā ir strīds par to, vai suņi, kas sakoda kaķi, ir tie paši suņi, kas atrodas sūdzības iesniedzējas turējumā un apsargā sūdzības iesniedzējai piederošo norobežoto teritoriju /adrese/.

[5.5] No LAPK 243.panta izriet, ka par pierādījumiem šajā lietā var kalpot protokols (*lietas 10.lapa*), /adrese/., 2. un 3.korpusa iedzīvotāju kolektīvais iesniegums(*lietas 42.lapa*), teritorijas nožogojuma fotogrāfijas (*lietas 48.un 133. - 135.lapa*), fotogrāfijas no videoieraksta (*lietas 86. – 89., 112. – 115. un 136. – 141.lapa*), sūdzības iesniedzējas iesniegtajās suņu fotogrāfijas (*lietas 115. – 120.lapa*), /adrese/ iedzīvotāju paskaidrojumi (*lietas 49. – 51.lapa*), Rīgas pašvaldības policijas Zemgales priekšpilsētas pārvaldes Administratīvās grupas vecākās inspektores Z.Zeltiņas ziņojumi (*lietas 52. – 53., 63. – 64. un 81. – 83.lapa*), cietušā /pers. B/ iesnieguma protokols (*lietas 56.lapa*), SIA „Rimako imports – eksports" sarga paskaidrojumi (*lietas 57.lapa*), SIA „Rimako imports – eksports" paskaidrojumi (*lietas 79. – 80.lapa*), videoieraksts (CD) (*lietas 98.lapa*), liecinieku liecības (*lietas 143. – 144.lapa*).

[5.6] Tiesa no lietas materiāliem konstatējusi turpmāk minētos apstākļus.

[5.6.1] 2011.gada 6.aprīlī (dienu pēc cietušajam piederošā kaķa saplosīšanas) Šampētera ielas 1., 2. un 3.korpusa iedzīvotāji ir vērsušies Rīgas pilsētas pašvaldībā un pašvaldības policijā, norādot, ka no sūdzības iesniedzējas nožogotās teritorijas, pārsvarā diennakts tumšajā laikā no plkst.19.00, brīvi bez uzraudzības klīst trīs agresīvi noskaņoti suņi, kas apdraud dzīvojamās mājas cilvēkus un mājdzīvniekus. Minētie suņi regulāri apmeklē atkritumu konteineru, meklējot ēdienu, tādā veidā radot draudus bīstamu infekcijas slimību uzliesmojumiem, kā arī uzbrūk cilvēkiem un to mājdzīvniekiem, radot reālas briesmas to veselībai un dzīvībai (*lietas 42.lapa*).

[5.6.2] Tiesa konstatējusi, ka no lietā esošajiem iedzīvotāju paskaidrojumiem izriet, ka no mājai blakus esošās rūpnīcas teritorijas izkļūst suņi un nāk pie mājas atkritumu konteinera meklēt ēdienu (*lietas 49. un 50.lapa*), kā arī, ka šie suņi, iespējams, ne tikai paši izkļūst no teritorijas, bet, viņus pat izlaiž pa vārtiem ārā (*lietas 51.lapa*).

[5.6.3] Cietušais iesnieguma protokolā norādījis, ka 2011.gada 5.aprīlī, atvairot suņu uzbrukumu viņam piederošajam kaķim, redzējis, ka suņi aizskrēja sūdzības iesniedzējai piederošās teritorijas virzienā (*lietas 56.lapa*). Minētais sakrīt ar cietušā paskaidroto tiesas sēdē, kurā cietušais tika brīdināts par krimināatbildību par apzināti nepatiesu ziņu sniegšanu (*lietas 129.lapa*). Tāpat cietušais apliecināja, ka suņi, kas plosīja viņam piederošo kaķi, ir tie paši, kas apsargā sūdzības iesniedzējas teritoriju (*lietas 143.lapa*).

[5.6.4] SIA „Rimako imports – eksports" sargs /pers. E/, kurš apsargā sūdzības iesniedzējai piederošo teritoriju /adrese/, savā paskaidrojumā norādījis, ka teritoriju apsargā seši suņi, kuri pa teritoriju tiek palaisti skraidīt pēc plkst.17.00. /pers. E/ norādījis, ka pēc viņa domām teritorijai visapkārt ir stabils nožogojums, tomēr vienlaicīgi viņš pieļāvis, ka suns kādā vietā var izlīst pa caurumu un klīst pa pilsētu.

[5.6.5] SIA „Rimako imports – eksports" norādījusi, ka sūdzības iesniedzējas teritorijā esošie suņi tiek uzraudzīti un viņu izkļūšana no minētās teritorijas nav iespējama, jo teritoriju visu diennakti pie ieejas uzņēmumā apsargā sargi, kuru rīcībā ir videokamera, kas fiksē teritorijā notiekošo (*lietas 79.lapa*).

[5.6.6] Liecinieki (brīdināti par krimināatbildību par apzināti nepatiesu ziņu sniegšanu(*lietas 130. – 132.lapa*)) tiesas sēdē liecināja, ka suņi, kas klaiņo pa apkārtni, ir ļoti līdzīgi tiem suņiem, kas apsargā sūdzības iesniedzējas teritoriju (*lietas143. – 144.lapa*).

[5.6.7] No lietas materiālos esošajām fotogrāfijām (izdrukām no videoieraksta) tika konstatēts, ka ārpus sūdzības iesniedzējai piederošās teritorijas klīst trīs suņi – divi melni un viens ruds (*lietas 112. – 113.lapa*). Videoierakstā nepārprotami redzams, ka šie suņi saplosa kaķi (*lietas 98.lapa*). Kā tiesas sēdē apliecināja cietušais, tas bija viņam piederošais kaķis.

Lietas materiālos atrodas sūdzības iesniedzējas turējumā esošo suņu fotogrāfijas (*lietas 115. – 120.lapa*). Kā tiesas sēdē tika noskaidrots, strīds ir par to, vai no fotogrāfijās redzamajiem sešiem suņiem trīs ir tie, kuri saplosīja cietušā kaķi. Strīds nav par diviem no fotogrāfijās redzamajiem suņiem (*lietas 119. – 120.lapa*), jošie suņi nav redzami videoierakstā.

Lietas materiālos atrodas fotogrāfijas no videoieraksta, kurās ir palielināti suņu attēli, lai varētu atšķirt suņus raksturojošās pazīmes (*lietas 136. – 141.lapa*). Tiesa, izvērtējusi visas minētās fotogrāfijas, konstatējusi, ka videoierakstā un tā fotogrāfijās (*lietas 98.un 112. – 114.lapa*) redzamais rudais

suns ir tāds pats, kā sūdzības iesniedzējas fotogrāfijā redzamais suns (*lietas 117.lapa*). Vienam melnajam sunim arī ir redzamas nepārprotamas līdzības pazīmes (*lietas 98.un 115., 137.lapa*), proti, izteiktais baltais purns, kur baltās spalvas pigmentācija sniedzas virs suņa acīm, aizņemot lielu galvas laukumu.

[5.6.8] Lietas materiālos ir fotogrāfijas, kurās ir redzams sūdzības iesniedzējas teritorijas nožogojums (*lietas 133. – 135.lapa*). Fotogrāfijās ir redzami caurumi un spraugas, caur kurām sunim nebūtu grūtību tikt ārā no teritorijas. Minēto arī apliecināja uz tiesas sēdi uzaicinātā lieciniece /pers. F/ (*lietas 143.lapa*).

[5.7] Tiesa, izvērtējot lietā esošos pierādījumus kopsakarā, nonākusi pie secinājuma, ka videoierakstā redzamie divi suņi ir tie paši suņi, kas apsargā sūdzības iesniedzējai piederošo teritoriju /adrese/.

Proti, tiesai nav radušās šaubas, par liecinieku sniegto liecību patiesumu, ka klaiņojošie suņi ir līdzīgi tiem suņiem, kas atrodas teritorijā. Vēl jo vairāk no liecībām ir secināms, ka minētie suņi, sajūtot apdraudējumu, dodas uz norobežotās teritorijas pusi, nevis uz kādu citu pusi. Tas izriet arī no mājas iedzīvotāju sniegtajiem paskaidrojumiem. Suņu klaiņošana ārpus teritorijas sakrīt ar laiku, kad suņi norobežotajā teritorijā tiek palaisti brīvībā.

Kā nešaubīgi norādīja cietušais, tad viņa kaķi saplosīja tie paši suņi, kas atrodas norobežotajā teritorijā. Tiesai nav pamata neticēt cietušā liecībai, jo, kā izriet no cietušā norādītā, konflikti ar suņiem ir bijuši vairākkārtīgi un viņš tos ir redzējis norobežotajā teritorijā uzreiz pēc suņu aizdzīšanas no mājas pagalma.

Tiesa, izvērtējot lietā esošās fotogrāfijas, kurās redzams teritorijas nožogojums, kopsakarā ar liecinieces /pers. F/ liecināto, ir secinājusi, ka suņi var izkļūt no teritorijas pa caurumiem un spraugām nožogojumā.

[5.8] SIA „Rimako imports – eksports" norādītais, ka, tā kā teritoriju apsargā sargs, kura rīcībā ir videonovērošana, tad suņi nevar izkļūt ārpus teritorijas, ir vērtējams kritiski. Tiesa uzskatījusi, ka sarga uzdevums, pildot darba pienākumus, pirmkārt, ir nodrošināt, lai teritorijā neiekļūtu nepiederošas personas vai lai nenotiek citi negadījumi, tomēr maz ticams, ka sarga pienākumos ietilpst visu laiku sekot brīvībā palaisto suņu gaitām. Vēl jo vairāk, tiesa uzskatījusi, ka tas pat nav iespējams, ņemot vērā konkrētās teritorijas apmērus un to, ka teritorijā atrodas seši suņi.

Vienlaicīgi tiesa uzskatījusi, ka ar pierādījumiem lietā ir pierādīts, ka divi no trim videoierakstā redzamajiem suņiem ir sūdzības iesniedzējas turējumā esošie suņi.

[5.9] Tiesa atzinusi, ka sūdzības iesniedzēja kā suņu turētāja nav ievērojusi Noteikumu Nr.266 10.1.punktu, proti, nav nodrošinājusi pilnīgu sūdzības iesniedzējai piederošās teritorijas /adrese/ norobežošanu no publiskai lietošanai paredzētās teritorijas, novēršot iespēju suņiem izkļūt no tās, tādējādi pārkāpjot dzīvnieku turēšanas noteikumus.

[5.10] Ņemot vērā, ka sūdzības iesniedzējas rīcības rezultātā ir cietis trešās personas īpašums (radies materiāls zaudējums), proti, saplosīts līdz nāvei cietušā /pers. B/ kaķis, ir piemērojama LAPK 106.panta otrā daļa, saskaņā ar kuru juridiskai personai ir uzliekams naudas sods no Ls 500 līdz Ls 1000, konfiscējot dzīvniekus vai bez konfiskācijas.

Sūdzības iesniedzējai ar Lēmumu ir uzlikts naudas sods Ls 600 apmērā.

Tiesa secinājusi, ka uzliktais administratīvais sods ir tuvu minimālajam soda apmēram, kādu paredz minētās tiesību normas sankcija, lietā nav konstatēti atbildību mīkstinoši apstākļi, no lietas materiāliem izriet, ka suņu klaiņošana nav bijusi vienreizēja, bet gan vairākkārtīga un ilgstošā periodā, un Komisija ir vērtējusi sūdzības iesniedzējas mantisko stāvokli (*lietas 65. – 66.lapa*), līdz ar to tiesa atzinusi, ka uzliktais administratīvais sods ir samērīgs.

[6] Par Administratīvās rajona tiesas 2012.gada 25.maija spriedumu sūdzības iesniedzēja iesniedza apelācijas sūdzību un tās papildinājumus, norādot tālāk minētos argumentus.

[6.1] Tiesai, lai tā izlemtu, vai sūdzības iesniedzēja ir pieļāvusi LAPK 106.panta otrajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu, bija jānoskaidro tieši materiālā (kas ir pielīdzināms mantiskajam zaudējumam) zaudējuma rašanās, jo tā ir obligāta kvalificējošā pazīme LAPK 106.panta otrajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma sastāvam, bet tiesa šo faktu vispār nav pārbaudījusi.

[6.2] Lietā nav iespējams konstatēt, ka tieši tie suņi, kas ir sūdzības iesniedzējas turējumā, pirmkārt, 2011.gada 4.aprīlī laikā no plkst.18:50 līdz plkst.19:20 bija izkļuvuši no norobežotās teritorijas /adrese/, otrkārt, 2011.gada 5.aprīlī bija izkļuvuši no norobežotās teritorijas un plkst.19:10 nodarījuši kaķim ar dzīvību nesavienojamas traumas, kā rezultātā iestājusies kaķa nāve. Turklāt sūdzības iesniedzēja vispār nevar būt subjekts šajā lietā, jo nav suņu īpašniece.

[6.3] Sūdzības iesniedzēja iebildusi, ka nav pārliecības, vai spraugas nožogojumā bijušas 2011.gada 4. un 5.aprīlī, turklāt spraugas nav fotografētas kopā ar mērlenti. Tādēļ ne lieciniece /pers. F/, ne tiesa nevarēja secināt, ka suņi izkļuvuši pa šīm spraugām. No fotogrāfijām arī nav redzams, ka tieši fotografētā nožogojuma daļa ir sūdzības iesniedzējas īpašuma daļa.

[6.4] Nav pārliecības par to, ka videomateriālā nav izdarītas patvaļīgas izmaiņas, par ko liecina tas, ka /pers. H/ noliedzis savu parakstu uz kolektīvā iesnieguma. Neviens no trīs pirmās instances tiesas sēdē nopratinātajiem lieciniekiem nav norādījis, ka suņi, kas nokoda kaķi, ir sūdzības iesniedzējas suņi.

[6.5] /pers. B/ nevar būt cietušais šajā lietā, jo nav pierādīts, ka nokosts ir tieši cietušajam piederošais kaķis.

[6.6] Sūdzības iesniedzēja norādījusi arī uz procesuāliem pārkāpumiem Lēmuma pieņemšanā, atsaucoties uz LAPK un Administratīvā procesa likumu.

[8] Saskaņā ar LAPK 289.^{21}panta otro daļu apelācijas sūdzība tiek izskatīta rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[9] Pārbaudījusi sūdzībā, Lēmumā, paskaidrojumos par sūdzību un apelācijas sūdzībā norādītos argumentus, kā arī lietas materiālus, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka apelācijas sūdzība ir nepamatota un Lēmums ir atstājams negrozīts.

[10] LAPK 289.^{13}panta trešā daļa noteic, ja tiesnesis, izskatot sūdzību, atzīst, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, viņš par sūdzību pieņemtā nolēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Administratīvā apgabaltiesa, pārbaudot Lēmuma motivāciju, atzīst, ka Lēmumā ietvertais pamatojums par to, vai sūdzības iesniedzēja ir izdarījusi administratīvo pārkāpumu un vai tieši sūdzības iesniedzēja ir saucama pie administratīvās atbildības, ir pareizs un pietiekams, tādēļ apgabaltiesa pievienojas Lēmuma motivācijai, papildu apsvērumus nenorādot.

Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka arī pirmās instances tiesa sniegusi kopumā pareizu un pietiekamu motivāciju tam, kāpēc tieši sūdzības iesniedzēja ir saucama pie administratīvās atbildības (izņemot argumentu, ka uz sūdzības iesniedzēju nav attiecināms Dzīvnieku aizsardzības likuma

5.panta otrās daļas 3.punkts), un kādēļ ar lietā esošajiem pierādījumiem sūdzības iesniedzējas pārkāpums ir pierādīts, tādēļ apgabaltiesa atkārtoti nenorāda arī tos argumentus, kurus savā spriedumā norādījusi pirmās instances tiesa.

[11] Papildus par apelācijas sūdzībā norādītajiem argumentiem apgabaltiesa norāda, ka tai nerodas šaubas par to, ka tieši sūdzības iesniedzēja ir saucama pie administratīvās atbildības, jo LAPK 106.panta otrajā daļā paredzētais sods nav piemērojams tieši suņa īpašniekam, bet tas ir piemērojams ikvienam, kurš pārkāpis dzīvnieku turēšanas, labturības, izmantošanas un pārvadāšanas prasības. Pienākums rūpēties par to, lai suns neapdraudētu citus dzīvniekus vai cilvēkus, ir noteikts Dzīvnieku aizsardzības likuma 5.pantā.

Dzīvnieku aizsardzības likuma 5.panta otrās daļas 3.punktā noteikts, ka dzīvnieka īpašnieka pienākums ir nodrošināt, lai dzīvnieks netraucētu un neapdraudētu cilvēkus vai citus dzīvniekus. Šā panta ceturtajā daļā noteikts, ka šā panta otrajā daļā minētie pienākumi ir arī dzīvnieka turētājam, kuram īpašnieks uzticējis dzīvnieku vai kura valdījumā dzīvnieks nokļuvis citādā veidā.

Noteikumu Nr.266 10.1.apakšpunktā noteikts, ka pilsētās un ciemos, ja suns atrodas ārpus teļpām tā īpašnieka vai turētāja valdījumā vai turējumā esošajā teritorijā, suņa īpašnieks vai turētājs nodrošina pilnīgu attiecīgās teritorijas norobežošanu no publiskai lietošanai paredzētās teritorijas, novēršot iespēju sunim izkļūt no tās.

Tādējādi, ja tiek konstatēts, ka suns ir izkļuvis no norobežotās teritorijas un brīvi, bez īpašnieka vai turētāja uzraudzības klaiņo pa ielu, secināms, ka suņa īpašnieks vai turētājs nav pienācīgi nodrošinājis teritorijas norobežošanu tā, lai suns no tās neizkļūtu.

Šajā lietā noskaidrots, ka seši suņi pieder SIA „Rimako imports – eksports", kuras sargs apsargā sūdzības iesniedzējas teritoriju. SIA „Rimako imports – eksports" piederošie suņi arī apsargā sūdzības iesniedzējas teritoriju. SIA „Rimako imports – eksports" administratīvā pārkāpuma lietvedības iestādē ietvaros paskaidrojis, ka suņu aprūpi veic sūdzības iesniedzēja. Būtībā par šiem apstākļiem lietā strīds nepastāv. Tādējādi apgabaltiesa secina, ka tieši sūdzības iesniedzēja kā suņu turētāja ir atbildīga par Dzīvnieku aizsardzības likuma 5.panta otrās daļas 3.punkta un Noteikumu Nr.266 10.1.apakšpunkta pārkāpumu.

[12] Apgabaltiesa piekrīt Komisijas un pirmās instances tiesas secinātajam, ka tieši sūdzības iesniedzējas turējumā esošie trīs suņi bija tie, kuri nokoda kaķi. Šā secinājuma izdarīšanai nav nepieciešamas eksperta zināšanas, kas ļautu identificēt suņus, salīdzinot to fotogrāfijas ar videoierakstā redzamajiem suņiem.

Proti, pretēji sūdzības iesniedzējas uzskatam, apgabaltiesa secina, ka administratīvā pārkāpuma lietas materiālos esošais ieraksts ir pietiekami skaidrs, lai identificētu suņus pēc krāsas, izmēra un to īpašajām pazīmēm (sk. arī pirmās instances tiesas spriedumā izdarītos secinājumus, kas atreferēti šā sprieduma [5.6.7] punktā).

Turklāt papildus fotogrāfijām un videoierakstam faktu, ka kaķi nokoda sūdzības iesniedzējas suņi, pretēji pašas sūdzības iesniedzējas ieskatam, apstiprina arī liecinieki, kas nopratināti pirmās instances tiesā. Piemēram, /pers. I/ liecināja, ka atceras gadījumu, jo todien braukusi vakarā no darba. Tas bijis ap plkst.19.00. Kāds klauvēja pie virtuves loga. Tur stāvēja kaimiņiene ar slotu rokā un teica, ka suņi plosa kaķi un vaicāja, vai tas ir viņu kaķis. Tur bijuši divi vai trīs suņi. Suņus atpazinusi pēc krāsām. Aplūkojot fotogrāfijas, lieciniece tiesai atbildējusi, ka sūdzības iesniedzējas suņi esot līdzīgi. Arī lieciniece /pers. J/ liecināja, ka apkārt skraidošie suņi ir līdzīgi sūdzības iesniedzējas suņiem, kuri atrodas uzņēmuma teritorijā.

Bez šo liecinieku liecībām lietā ir arī citu personu paskaidrojumi, piemēram, /pers. K/ un /pers. L/ paskaidrojumi, kuros norādīts, ka suņi nāk no blakus esošās rūpnīcas (sūdzības iesniedzējas teritorijas).

Apgabaltiesa vērš sūdzības iesniedzējas uzmanību, ka liecinieku liecības, ja arī nav absolūti precīzas, norādot, ka tieši tie suņi, kas nokoda kaķi, ir tie paši suņi, kuri uzturas sūdzības iesniedzējas teritorijā, tomēr vērtējami kā tādi, kas netieši apstiprina fotogrāfijās un videoierakstā redzamos faktus. Proti, cilvēki ir sociālas būtnes un nedzīvo izolācijā ne viens no otra, ne arī atrodas izolēti no apkārtējā vidē esošajiem priekšmetiem, lietām un apstākļiem. Tādējādi, katru dienu uzturoties noteiktā vidē, ikvienam rodas kādi apkārtējās vides novērojumi. Šajā lietā iestāde vāca paskaidrojumus no mājas /adrese/ iedzīvotājiem. Šie iedzīvotāji dzīvo pie sūdzības iesniedzējas īpašuma. Tādējādi ir pašsaprotami, ka šīs personas spēj novērtēt, ka suņi, kuri nokoda kaķi, vai arī suņi, kuri regulāri klīst apkārt pa tuvējo teritoriju, ir tieši sūdzības iesniedzējas suņi. /adrese/ iedzīvotājiem pieder /pers. B/, kurš pirmās instances tiesai paskaidroja, ka kaķi nokoda tieši sūdzības iesniedzējas suņi.

Papildus minētajam ir neticami tas, ka pa /adrese/ apkārtni klīstu tāds klaiņojošu suņu kopums, kas pēc savām pazīmēm ir ļoti līdzīgs sūdzības iesniedzējas teritorijā esošajiem suņiem.

Pamatojoties uz minēto, apgabaltiesa atzīst par pierādītu, ka tieši sūdzības iesniedzējas suņi bija tie, kuri 2011.gada 4.aprīlī nepieskatīti skraidīja gar dzīvojamo namu /adrese/, bet 2011.gada 11.aprīlī plkst.19.10 nokoda kaķi.

Apelācijas sūdzībā norādītais, ka videoieraksts, iespējams, ir ar veiktiem labojumiem, apgabaltiesas ieskatā ir tikai sūdzības iesniedzējas šaubas, kuras turklāt netika izteiktas ne sūdzībā Komisijai, ne sūdzībā pirmās instances tiesai, ne tiesas sēdē pirmās instances tiesā. Sūdzības iesniedzējas šaubas par videoieraksta autentiskumu nepierāda fakts, ka /pers. H/ noliedz savu parakstu uz kolektīvā iesnieguma, jo ir pietiekami daudz citas personas, kas savus parakstus uz šā iesnieguma apstiprina, piemēram, /pers. K/, kurš Rīgas pašvaldības policijas inspektorei Z.Zeltiņai vēl papildus paskaidrojis, ka suņi nāk no blakus esošās rūpnīcas (sūdzības iesniedzējas teritorijas) (*lietas 50.lapa*). Tāpat kolektīvo iesniegumu ir parakstījusi /pers. L/, kura vēlāk inspektorei Z.Zeltiņai šo iesniegumu arī apstiprinājusi.

Sūdzības iesniedzēja lūgusi kritiski vērtēt tos pierādījumus, kurus vērtējusi pirmās instances tiesa, jo kopš 2012.gada 1.jūlija ir spēkā grozījumi LAPK, kas paredz citādāku izpratni pierādījumu iegūšanā un novērtēšanā, nekā tas bija līdz šim.

LAPK 289.^{6}panta sestajā daļā pašreiz spēkā esošajā redakcijā noteikts, ka tiesa nav tiesīga pēc savas iniciatīvas iegūt pierādījumus un tos pārbaudīt tiesas sēdē.

Apgabaltiesa no lietas materiāliem nekonstatē tādus jaunus pierādījumus, kurus tiesa pati pēc savas iniciatīvas būtu ieguvusi. Lielākā daļa no pierādījumiem iegūti administratīvā pārkāpuma lietvedības ietvaros iestādē, piemēram, ieguvusi cietušā paskaidrojumus, saņēmusi kolektīvo iesniegumu no mājas /adrese/ iedzīvotājiem, nožogojuma fotogrāfijas, mājas iedzīvotāju paskaidrojumus, lietas 112.-120.lapā esošās krāsainās fotogrāfijas lietai pievienotas pēc atbildētājas iniciatīvas, šādai darbībai sūdzības iesniedzēja tiesas sēdē piekritusi (*sk. lietas 122.lapu*). Lieciniece /pers. F/ uz tiesas sēdi izsaukta pēc atbildētājas lūguma, turklāt šī persona bija tā, kura lietvedības laikā iestādē uzņēma fotogrāfijas ar sūdzības iesniedzējas teritorijas nožogojumu. Pēc tiesas iniciatīvas ir bijuši uzaicināti liecinieki /pers. I/, /pers. J/, /pers. M/, bet vienlaikus šīs personas bijušas tās, kuras parakstījušas kolektīvo iesniegumu. Tādēļ nevar uzskatīt, ka pirmās instances tiesa savākusi jaunus, iestādē neiegūtus pierādījumus par sliktu sūdzības iesniedzējai, kurus apgabaltiesai tagad būtu jāizslēdz no vērtējamo pierādījumu loka, bet pārbaudījusi jau lietā iegūtos pierādījumus.

[13] Atbildes uz sūdzības iesniedzējas iebildumiem par to, ka tieši sūdzības iesniedzējas nožogojumā bijušas spraugas, pa kurām, iespējams, varēja izkļūt suņi, ir jau sniegusi pirmās instances tiesa.

Papildus tam apgabaltiesa vērš sūdzības iesniedzējas uzmanību, ka ne ikvienā gadījumā fotogrāfiju ir nepieciešams uzņemt tādā veidā, lai varētu noteikt precīzu izmēru. No lietas 48.lapā esošajām fotogrāfijām acīmredzams, ka spraugas nožogojumā ir tādas, pa kurām var izkļūt suns. To pirmās

instances tiesas sēdē apliecināja arī /pers. F/, norādot, ka cilvēks tur nevarētu izkļūt, bet suns gan varētu. No fotogrāfijām redzams, ka spraugas platums ir aptuveni līdzīgs divu ķieģeļu garuma summai, kas apgabaltiesas ieskatā nav nekāds šķērslis vidēja izmēra sunim izlīst cauri šai spraugai. Turklāt uz fotogrāfijām otrā pusē norādīts, ka tajās ir redzama /adrese/ 2013.gada aprīlī laika posmā no plkst.11.60 līdz plkst.11.21.

Neskatoties uz minēto, apgabaltiesa atzīst, ka apstāklim, vai sūdzības iesniedzējas īpašuma nožogojumā bija spraugas, šajā konkrētajā gadījumā nav izšķirošas nozīmes, jo, ja konstatē, ka tieši sūdzības iesniedzējas suņi ir klīduši ārpus nožogotās teritorijas bez uzraudzības, tad secināms arī, ka sūdzības iesniedzēja nav pietiekami rūpējusies par to, lai suņi no teritorijas neizkļūtu.

Apgabaltiesa neuzskata, ka šajā gadījumā izvērsti būtu jāatbild uz sūdzības iesniedzējas šaubām, ka saplosītais kaķis piederēja tieši /pers. B/, jo šādas šaubas sūdzības iesniedzējai pirms apelācijas sūdzības iesniegšanas nebija radušās. Apgabaltiesa no lietas materiāliem nesaskata, ka /pers. B/ būtu kāda materiāla interese uzdoties par sveša vai klaiņojoša kaķa īpašnieku, /pers. B/ policijā bija vērsies ar iesniegumu, norādot uz iespējamu pieļautu administratīvu pārkāpumu, nelūdzot viņu atzīt par cietušo. /pers. B/, tāpat kā citu mājas Šampētera ielā 1 iedzīvotāju interese bija vērsties policijā ar ziņām par iespējamu izdarītu administratīvu pārkāpumu.

Šajā lietā nav nekādas nozīmes sūdzības iesniedzējas argumentiem par to, ka pats /pers. B/, iespējams, pārkāpis Dzīvnieku aizsardzības likuma 5.panta otrās daļas 9.punktu.

[14] Sūdzības iesniedzēja norādījusi uz procesuāliem pārkāpumiem iestādes rīcībā, proti, to, ka kompetentā iestāde, saņemot ziņas par iespējamu administratīvu pārkāpumu, diennakts laikā nav sastādījusi administratīvā pārkāpuma protokolu vai uzsākusi administratīvo lietvedību. Tajā pašā laikā sūdzības iesniedzēja nav norādījusi, kā šāds pārkāpums ir ietekmējis LAPK 260.panta otrajā daļā noteiktās sūdzības iesniedzējas tiesības, lai secinātu, ka procesuālie pārkāpumi ir bijuši tik būtiski, ka noveda vai varēja novest pie nepareiza lēmuma pieņemšanas.

Apgabaltiesa neizprot pašas sūdzības iesniedzējas pretrunīgo rīcību kopumā šajā lietā, sākotnēji vienus apstākļus neapstrīdot, bet apelācijas sūdzībā tos pašus apstrīdot (piemēram, par cietušā statusu /pers. B/). Tas pats attiecas arī uz sūdzības iesniedzējas norādi par LAPK stingru piemērošanu administratīvā pārkāpuma lietās un sūdzības iesniedzējas lūgumu ņemt vērā tieši LAPK, nevis Administratīvā procesa likumu, izskatot šo lietu, tajā pašā laikā atsaucoties uz Administratīvā procesa likumā ietvertajām tiesību normām par pamatojumu.

Apgabaltiesa vienlaikus piekrīt sūdzības iesniedzējai, ka pamatojuma princips ir jāievēro arī administratīvā pārkāpuma lietā, jo tas ir ne tikai administratīvā procesa princips, bet vispārējais tiesību princips un piemērojams arī citās tiesību nozarēs. Šajā lietā apgabaltiesa atzina par pareizu Komisijas secinājumu, ka sūdzības iesniedzēja ir pārkāpusi Dzīvnieku aizsardzības likuma 5.panta otrās daļas 3.punktu, kā arī atzina, ka lietā ir savākti tādi pierādījumi, kas apstiprina tieši sūdzības iesniedzējas vainu.

[15] Apgabaltiesa atzīst, ka sūdzības iesniedzējai piemērotais naudas sods Ls 600 apmērā ir samērīgs ar izdarīto pārkāpumu, tas ir tuvu minimālajai robežai. Lietā ir pierādīts, ka sūdzības iesniedzējas suņiem ir iespējams izkļūt no sūdzības iesniedzējas norobežotās teritorijas un tie apdraud citus dzīvniekus.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.[12]panta otrās daļas 1.punktu, 289.[13] un 289.[22]pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda

atstāt negrozītu Rīgas domes Administratīvās komisijas 2011.gada 16.augusta lēmumu Nr.D57 29-7 (2011.gada 17.maija administratīvā pārkāpuma protokols ZV Nr.088911), bet SIA „Ligija Teks" (reģistrācijas Nr.40003063883) sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Tiesnese referente I.Meldere

Tiesneses Dz.Amerika

L.Vīnkalna